

İsmet Özel
MÜNACAAT

*Bu yaşa erdirdin beni, gençtim almadın canımı
ölmedim genç olarak, ölmedim beni leylak
büklümlerinin içten ve dışardan
sarmaladığı günlerde
bir zamandı
heves ettim gölgemi enginde yatan
o berrak sayfada gezdirsem diye
ölmedim, bir gençlik ölümü saklı kaldı bende.
Vakti vardysa aşkın, onu beklemeliydi
genç olmak yetmiyordu fayrap sevişmek için
halbuki aşk, başka ne olsundu hayatın mazereti
demedim dilimin ucuna gelen her ne ise
vay ki gençtim
ölümle paslanmış buldum sesimi.*

*Hata yapmak
fırsatını Adem'e veren sendin
bilmedim onun talihinden ne kadar düştü bana
gençtim ve ben neden hata payı yok diyordum hayatımda
gergin bedenim toprağa binlerce fişkını saplar idi
haykırınca çeviklik katardım gökyüzüne
bir düşü düşlere dalmaksızın kavrayarak
bulutu kapsayarak açmadan buluta içtekini
tanıdım Ademoğlu kimin nesiymiş
ter döküp soru sormak nereye sürüklermiş kişiyi.
Çeşme var, kurnası murdar
yazgım kendi avcumda seyretmek kırgın aksimi.
Gençtim ya, ne farkeder deyip geçerdim
nehrin uğultusu da olur, dalların hışırtısı da
gözyaşı, çiğ tanesi, gizli dert veya verem
ne fark eder demişim
bilmeden farkı istemişim.
Vay beni leylak kokusundan çoban çevgenine
arastadan ırmaklara çarkettiren dargınlık!
Yola madem
çöllerdeki satrabı yalvartmak için çıkmıştım
hava bozar, yüzüm eğik giderdim yine
yaza doğru en kuduzuyla sürüngenlerin sabahlar
yola devam ederdim.
Gençtim işte şehrin o yatık raksından incinen yine bendim
gelip bana çatardı o ruh tutuşturucu yalgın
onunla ben*

hep sevişecek gibi baktık birbirimize.
bir kez öpüşebilseydik dünyayı solduracaktık.
Oysa bu sürgün yeri, bu pıtraklı diyar
ne kadar korkulu yankı bulagelmiş gizlerimizde
hani yok burda yanlışı yoklayacak hiç aralık
bütün vadilere indik bir kez öpüşmek için
kalmadı hiç bir tepe çıkılmadık
eriyeydik nesteren köklerine sindiğimizce
alıcı kuş pençesiyle uçarak arınyaydık
ah, bir olaydı diyorduk vakar da yoksanaydı
doğruydu böyle kan telef olmasın diye çabalamamız
ama kendi çeperlerimizi böyle kana buladık
gönendi dünya bundan istifade
dünya bayındırladı:
Bir yakış, bir yanış tasarımı beride
öte yakada bir benî adem
her gün küsülü kaldık.
Bunca yıl bu gücenik macera beni tutuklu kılan
artık bu yaşa erdirdin beni, anladım
gençken almadın canımı, bilmedim
demek gökten ağsa bile tohum yürekten düşecekmiş
çünkü hataya bağışık büyük hatadan beri nezaret yer
çiğ tanesi sanmak ne cüret,gözyaşıymış
insanın insana raptolduğu cevher.
Şimdi tekrar ne yapsam dedirtme bana yarabbi
taşınacak suyu göster, kırılacak odunu
kaldı bu silinmez yaşamak suçu üzerimde
bileyim hangi suyun sakasıyım ya rabbelalemin
tütmesi gereken ocak nerde?